

O můj ženichu, Ježíši,
můj ženichu krásný!
Toběť odsílám mou duši,
můj choti milostný;
již se беру k Tobě,
svou radost mám v Tobě.

Již opouščím světskou slávu,
vše pomíjející,
beru korunu na hlavu,
zlatem se třpytící;
panické znamení,
věneček zelený.

O vy moji nejmilejší,
rodičové milí,
i vy kmotrové přítomní,
jenž ste nyní smutní,
neplačte, nekvilte,
Bohu mne poručte.

Proste Boha ráděj za to,
bychom se shledali
při téj svatbě nekonečnej,
někdy zuhlídali.

O Ježíši milý!
Pomož k tomu cíli.

2048.

U hrobu muže.

Z Velké, z rukopisu A. Pospíšila, rektora Veleckého.

Dostí volně.

Přistup blíž k márám, ty světa sy-nu, popatř jak lidská
tě-la tu hy-nú; tak my zhy - nem, též po - mi - nem,
tak též my ze svě - ta sply-nem.

Přistup blíž k márám,
ty světa synu,
popatř jak lidská
těla tu hynú;
tak my zhynem,
též pominem,
taktéž my ze světa splynem.

Nezměnitelný
jest ortel smrti,
vše, co živo jest
mosí umříti,
Bůh nasoudil
smrt za podíl
tomu, kdo se na svět zrodil.

Bůh to tak zřídil,
že dnešního dne
naš milý bližní
mosí do země;
to zřízení,
to vyrčení
nic změnití možná není.

Pláč a vzdychání
není platno nic,
žádné volání,
nevzkřísí ho víc,
ne manželské,
ne dětinské,
ne nařikání přátelské.